

[Knud Lind]

bes tvivl, at vi siger ja fra Fremskridtspartiet, selv om vi mener, det er et meget lille skridt, og vi vil da også på nogle områder se, at der er nogle enkelte uklare punkter i det.

Hvis en del af de personer, som har indgået ægteskab, havde overholdt dette »indtil døden jer skiller«, havde vi jo slet ikke haft det problem. Hvis danske mænd og især kvinder havde holdt sig til danske mænd og kvinder, havde man jo heller ikke haft det problem. Det ser desværre ikke ud til at være tilfældet.

Jeg vil godt gøre justitsministeren opmærksom på, når man har talt om fogedret, fuldbyrdelse og dagbøder, at disse 39 sider viser, at det i øjeblikket drejer sig om fire i Tyskland og en i USA. Der har selvfølgelig været nogle tidligere. Det er jo også rigtigt, som der er sagt af nogle ordførere, at nogle lande især de, ja, jeg tør næsten slet ikke nævne dem, muhamedanske lande ikke har tiltrådt konventionerne. Derfor vil man stadig væk få de samme problemer. Det har undret mig lidt – det kan være ministeren kan opklare det – når man ser, at nogle af dem, men det kan formentlig være, fordi de simpelt hen ligesom Danmark halter lidt bagefter, ikke har underskrevet det. Det gælder både Finland og Island og også Malta og Tyrkiet. Vi har en hel del fra Tyrkiet her, hvor man måske også kunne få problemer.

Gennem dette lovforslag vil man selvfølgelig kunne få en lille forbedring, men mange af de mennesker, det handler om, denne far, der bortfører et barn, er ligeglade med EF-konventioner og andre konventioner, når de er nået dertil. Det er ligesom det ofte går op i en spids, og så tager man slet ikke hensyn til nogle af disse ting og går i øvrigt under jorden med barnet. Derfor er der nogle af disse ting, som ser pænt ud på papiret, men vi tvivler på, hvor meget de egentlig vil hjælpe i virkeligheden. Som sagt støtter vi forslaget, og vi håber, det er et lille skridt i den rigtige retning.

Så vil jeg godt gøre opmærksom på til slut, at der i forslaget også er nogle undtagelser. Jeg kan ligefrem se denne undtagelse, her »fuldbyrdelse«. Man skriver i bemærkningerne: »Fuldbyrdelse kan ikke ske, hvis den medfører, at barnets sjælelige eller legemlige sundhed udsættes for alvorlig fare«.

Når man kender læger, og hvad de kan skrive ned på et stykke papir, ved man straks, hvad det kan blive til, når de går til en læge. Så udleverer vedkommende ikke alligevel.

Kirsten Lee (RV):

Uoverensstemmelser i parforhold er jo en livsstil for nogle, og af og til fører det til skilsmisse. Men dermed hører parrets uoverensstemmelser ikke nødvendigvis op. Såfremt et ægtepar er forældre, fortsætter de ikke så sjældent med at udkæmpe den bitre strid om deres børn. På det tidspunkt overvejer de såmænd aldrig nogen sinde barnets tarv, for det er aldrig et barns tarv, at forældre strides om det. Barnet bliver bare et led i forældrenes kamp, og den kamp kan som bekendt være yderst hadefuld.

Helt galt går det jo, når forældre af hver sin nationalitet bliver skilt og i striden om deres eventuelle børn bortfører barnet til udlandet eller for den sags skyld bortfører barnet her til landet fra udlandet.

Dette lovforslag skulle gerne være med til at sikre samarbejdet internationalt mellem de lande, der har underskrevet både Europarådets og Haagerkonventionen om forældremyndighed og om børnebortførelser. Af hensyn til børnene skulle lovforslaget gerne være med til at sikre, at flere børn i en skilsmisssituation kan få samkvem med deres forældre, også selv om de er af hver sin nationalitet og bor i hvert sit land.

I Det Radikale Venstre nærer vi selvfølgelig heller ikke nogen som helst illusion om, at dette lovforslag kan bilægge alle stridigheder på tværs af landegrænser, og vi finder det også rimeligt, at Danmark tager forbehold over for artikel 17 i Europarådskonventionen, sådan at udlevering af børn kan nægtes i videst muligt omfang, når det ikke er det bedste for barnet. Jeg kunne godt forestille mig, at flere lande vil tage det samme forbehold, men det ved jeg nu ikke.

Vi er enige med arbejdsgruppen i rigtigheden af, at de andre lande, som tiltræder konventionen, også skal oprette en myndighed, som kan bistå dem, der søger at få et barn tilbage. Det er selvfølgelig til forældrenes fordel og barnets dermed.

Hr. Knud Lind var inde på, at det kan være problematisk med nogle af de nordafrikanske og andre lande måske også, fordi de ikke har underskrevet disse konventioner. Det er jo helt oplagt, at skal konventionerne virkelig få effekt, skal alle jo respektere dem. Det, Danmark kan gøre i det øjeblik, vi anerkender konventionen, er, at vi nu kan begynde at lægge pres på de lande, der endnu ikke har underskrevet. Det